

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCXLIX. ad annum DCLXXVI.

Parisiis, 1644

Capitvla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15300

I.

5. q. 4. In loco. Iuo par. 4. cap. 245. Ansel. in principio.
* nullus debet
* perturbare;
* nullus
* disceptationibus
Iacob. 1.
1sa. 32.
* confidentium consultationibus
* sensus audientium turbent;
* iudicii
Proverb. 22.
* dedecore de confessione

° In loco benedictionis confidentes domini sacerdotes * nullis debent aut indiscretis vocibus per-
 strepere, aut quibuslibet tumultibus * perturbari;
 * nullis etiam vanis fabulis, vel risibus agi, & quod
 est deterius, obstinatis * concertationibus tumultuo-
 sas voces effundere. *Si quis enim* (vt Apostolus ait)
putat se religiosum esse, non refrenans linguam suam,
sed seducens cor suum, huius vana est religio. Cultum
 enim suum iustitia perdit, quando silentia iudicii
 obstrepentium turba confundit, dicente prophe-
 ta: *Erit cultus iustitiæ silentium.* Debet ergo quid-
 quid aut * contendendum collationibus agitur, aut
 accusantium parte proponitur, sic mitissima verbo-
 rum relatione proferri, vt nec contentiosis voci-
 bus * audientiam turbent, nec * iudicantium vigo-
 rem de tumultu eneruent. Quicumque ergo in con-
 uentu Concilii hæc quæ promissa sunt violanda
 crediderit, & contra hæc interdicta, aut tumultu,
 aut contumeliis, vel risibus Concilium perturbaue-
 rit, iuxta diuinæ legis edictum, quo præcipitur:
Eiuce derisorem, & exhibit cum eo iurgium, & cum om-
 ni * confusionis dedecore abstractus a communi
 cœtu secedat, & trium dierum excommunicatio-
 nis sententiam perferat.

II.

§ Quantum quis præcelsi culminis obtinet lo-
 cum, tanto necesse est præcedat ceteros gratia me-
 ritorum; vt in eo quod præsidet singulis, singulari-
 ter ornetur eminentia sanctitatis, habens semper in
 ore

ANNO
CHRISTI
675.

ore gladium veritatis, & in opere efficientiam lumi-
nis: *vt, iuxta Paulum, potens sit exhortari in doctrina Tit. 1.*

sana, & contradicentes reuincere. Nos proinde no-
stri ordinis gradum, vel suscepti regiminis modum
magnopere cogitare debemus: vt qui officium
prædicationis suscepimus, nullis curis a diuina le-
ctione priuemur. Nam quorumdam mentes ponti-

* torpo-
ris

ficum ita * corporis otio a lectionis gratia secludun-
tur, vt quid doctrinæ subditis exhibeat gregibus,
non inueniat præco mutus. Insistendum ergo sem-
per erit maioribus, vt quos sub regiminis sui cura
tuentur, fame verbi Dei perire non sinant. Sic me-
tropolitanis in confinitimos, ceterosque ecclesia-
sticis ordinibus deditos; sic confinitimis in com-
misso sibi religiosorum numero vigilandum est,
qualiter nescientia talium diuinæ legis traditioni-
bus imbuatur: ita vt indefinente sollicitudine præ-
latus quisque subditos quærens, aut profectum eo-
rum lætabundus agnoscat, aut nescientiam sine ar-
rogantia instruat. Placuit ergo de talibus, iuxta in-
stituta Toletani Concilii hoc specialiter definire, *Ostani c. 8.*
vt aut sponte sumant intentionem necessariam per-
discendi, aut a maioribus ad lectionis exercitia co-
gantur inuiti.

III.

De his qui contra Apostoli voluntatem circum-
feruntur omni vento doctrinæ, placuit huic sancto
Concilio, vt metropolitanæ sedis auctoritate coacti
vniuscuiusque prouinciæ * pōtiffices, rectoresque ec-
clesiarum, vnum eundemque in psallendo teneant
modum; quem in metropolitana sede cognoue-

* eius

*Ephes. 4.
Distinct. 12.
De his qui.*

*De hac etiā
re est in
Conc. Tol.
IV. cap. 2.
dictum.*

Concil. Tom. 15.

T t t

rint institutum; nec aliqua diuersitate cuiusque ordinis, vel officii a metropolitana se patiantur sede disiungi. Sic enim iustum est, vt inde vnusquisque sumat regulas magisterii, vnde honoris consecrationem accepit: vt, iuxta maiorum decreta, sedes, quæ vnicuique sacerdotalis mater est dignitatis, sit & ecclesiasticæ magistra rationis. Abbatibus sane indultis officiis, quæ iuxta voluntatem sui episcopi regulariter illis implenda sunt, cetera officia publica, id est, * vesperam, matutinum, siue Missam aliter quam in principali ecclesia celebrare non liceat. Quisquis autem horum decretorum violator extiterit, sex mensibus communionem priuatus, apud metropolitanum sub pœnitentiæ censura permaneat corrigendus: qualiter apud illum, & præteritæ transgressionis culpam lacrymis diluat, & necessariam officiorum doctrinam studiose addiscat. Sub ista ergo regula disciplinæ, non solum metropolitanus totius suæ prouinciæ pontifices vel sacerdotes adstringat; sed etiam ceteri episcopi subiectos sibi ecclesiarum rectores his obtemperare institutionibus cogant.

I V.

^s Sicut omnis qui diligit fratrem suum * ex Deo, ^{* ex Deo natus est;} ita omnis qui odit proximum ex diabolo est: dilectione enim sola discernitur, quis ex quo genitus approbetur, dicente Ioanne: *In hoc manifesti sunt filii Dei, & filii diaboli: omnis qui non facit iustitiam, non est de Deo, & qui non diligit fratrem suum. Quoniam hæc est annūtiatio quam audistis ab initio, vt diligamus alterutrum. Et post paululum: Omnis qui odit fratrem suum homicida est: & scitis quoniam omnis homicida non*

1. Ioan. 3.

Ibid.

ANNO
CHRISTI
675.

habet vitam æternam in se manentem. Ecce homicida esse probabiliter declaratur, qui a fraterna societate diuiditur: nam etsi manus non moueat ad occidendum, pro eo tamen * quia immitis est ad ignoscendum, iama Deo homicida tenetur. Viuit ille, & iste iam interfector esse conuincitur. Cum igitur his præceptis beatus Apostolus consona prædicatione concordet dicens: *Non occidat sol super iracundiam vestram, & nolite locum dare diabolo;* relata sunt nobis quorundam sacerdotum personæ in tantam obstinationis efferbuisse discordiam, vt non solum illos ab ira occasus solis non reuocet, sed nec annosa quidem transactio temporum ad bonum caritatis reclinet: quippe in quorum cordibus ita sol iustitiæ Christus occubuit, vt ad lumen caritatis redire vix possint. Horum igitur, & similium discordantium fratrum oblationes, ^h iuxta antiqui Canonis definitionem, nullo modo recipiendas esse censemus. De personis tamen * discordantium id specialiter definitione præcipimus, * vt antequam eos reconciliatio vera innectat, nullus eorum accedere ad altare Domini audeat, vel gratiam communionis sanctæ percipiat: sed, geminato tempore, per pœnitentiam compensabunt quod discordiæ seruierunt. Quod si vnus eorum, alio contemnente, ad satisfactionem caritatis cucurrerit; ex eo tempore, vt pacificus intra ecclesiam receptetur, ex quo ad concordiam festinasse conuincitur; sententia tamen superiori seruata, vt tempus, quod quisque in ira expendit, geminatum in pœnitentiæ satisfactione persoluat.

* quia nititur ad nocendum,

Ephef. 4.

* discordantibus
* vt eos ante reconciliatio mera innectat, quam vilius

Conc. Carthag. IV. cap. 93.

Nullis vita præsulum perturbari debet excessibus motionum: quia valde indignum est, vt qui throni Dei vocantur, leui motione turbentur: & qui debent esse arca iustitiæ, ipsi efficiantur seminarium litis atque rapinæ. ^{1. Tim. 3.} * Quando ergo huiusmodi, ^{Quem- do} iuxta Apostolum, *irreprehensibiles erunt*, qui non solum irreprehensibilia faciunt, sed mortifera potius & execranda committunt? Relati enim nobis sunt quidam ex sacerdotibus, quod omni grauitate sacerdotalis ordinis prætermissa, audientiam iudicii furore præueniant, & excessu solius inhonestæ * motionis audire, pro quibus eos oportuerat æ- ^{* motio- nis iudi- cia audire refugiâr, al. adire,} quitatis iudicia sustinere. Dum enim de honoris sui culmine blandiuntur, patientiam habere refugiunt: & qui inconcusse debuerant veritatis conseruare statum, subito religionis mutant propositum, & præcipiti furore iudicium antecedunt: sicque in quo decuerat eos iudicii sustinere conuentum, * præuasiione agunt, vnde de præsum- ^{* perua- sione} ptionibus confundantur. Qui tamen aut damno pariter, & excommunicatione plectendi sunt, aut omissis compositionibus rerum, sola satisfactione pœnitentiæ curabuntur. Illi enim qui rei propriæ facultate suffulti sunt, aut qui rem suam iam antea in nomine ecclesiæ, cui præsunt, * transtulisse no- ^{* transu- disse} scuntur, * aut per se, aut per subditos, seu per quem- ^{* si aut} libet aliena diripiunt, vel præsumptionis, seu cædis quidpiam agunt, tam in rebus fiscalibus, quam etiam in quorumlibet dominio constitutis, & præ- ^{* perua- sione} uasa, vel præsumpta de rebus propriis, iuxta leges

ANNO
CHRISTI

675.

* quod in-
honeste
* perpe-
trarunt,

excellentissimi principis, faciant, & pro excessu religioni contrario, * quo inhonesti ante iudicium * paruerunt, duarum hebdomadarum excommunicatione plectendi sunt. Illi autem qui huiusmodi excessibus seruiunt, & nihil proprietatis habere videntur, magna discretionis arte medendi sunt; quo nec ausus illicitos ecclesiarum facultatibus redimant, nec ipsi penitus extorres a pœna persistant. Neque enim iustum est, vt pro prauis actibus sacerdotum ecclesiæ quibus præminent sustineant damnum: vt pro excessibus talium satisfactio ab ecclesiis exigatur: cum ecclesia * rectores suos non ad litem sed ad honestatem informet. De talibus ergo placuit definire, qui nullis habitis rebus propriis, aut in quocumque peruasores extiterint, aut quibuscumque personis cædes, vel quodcumque præsumptionis intulerint, nulla eos incuruatione status sui, seruituti hominum debere addici: sed iuxta quod præsumptuosus quisquis ille extiterit, ita & pœnitentiæ legibus subiacebit: id est, vt si in decem solidorum summam præsumptor esse conuincitur, viginti dierum pœnitentiæ satisfactione purgetur: ita vt siue maioris, siue minoris summæ excessum peregerit, similiter geminata hoc semper satisfactione pœnitentiæ recompenset. Seruos tamen ecclesiarum, qui huiusmodi excessus operasse noscuntur, ad leges sæculares audiendos remittimus. Et hæc quidem de generali excessu dicta sufficiant. Ceterum specialitatis ordinem * persequentes, si quis episcoporum magnati cuiusque vxorem, filiam, neptem, seu quolibet illi gradu altero perti-

* persequentes,
decernimus,

mentem, quacumque fraude vel subtilitate adulterina pollutione foedauerit, & honoris proprii gradum amittat, & sub exilii relegatione perpetuam excommunicationis sententiam perferat: qui tamen circa finem vitæ communionis remedio adiuvandus est. Hanc sane & illi sententiam merebuntur, qui aut volentes homicidium fecerint, aut primatibus palatii, generosisque personis, seu nobilioribus quibusque mulieribus, vel puellis aliquid, aut per cædem, aut per quamcumque irrogatam iniuriam, visi fuerint intulisse, vnde eos iuxta legum sæcularium instituta, aut talionem recipere, aut traditionem de his fieri, vel proscriptionem oporteat.

VI.

Raban. pœniten. ca. 30.
23. q. 8. His a quibus.
Iuo part. 5. cap. 315.
Burch. lib. 1. cap. 30.

His a quibus Domini sacramenta * tractanda sunt, iudicium sanguinis agitare non licet: & ideo magnopere talium * excessibus prohibendum est; ne indiscretæ præsumptionis motibus agitati, aut quod morte plectendum est sententia propria iudicare præsumant, aut truncationes quælibet membrorum quibuslibet personis aut per se inferant, aut inferendas præcipiant. Quod si quisquam horum immemor præceptorum, aut ecclesiæ suæ * familiis, aut in quibuslibet personis tale aliquid fecerit, & concessi ordinis honore priuatus, & loco suo, perpetuo damnationis teneatur religatus ergastulo: cui tamen communio exeunti ex hac vita non neganda est; propter Domini misericordiam, qui non vult peccatoris mortem, sed ut conuertatur, & vivat.

Ezech. 18.

ANNO
CHRISTI
675.

VII.

Cum iuxta antiquæ institutionis edictum plus Leo I. epist. 84. erga corrigendos agere debeat benevolentia quam feueritas, plus cohortatio quam commotio, plus caritas quam potestas, relatum est nobis, quod quidam ex fratribus plus liuore odii, quam correctionis studio subditos insequentes, dum se simulant spiritualem eis adhibere correctionem, indiscretam subito afferunt mortem, cum inauditos a se proiiciunt, & * occultis eos iudiciis sub pœnitentia puniunt. Non ergo de cetero peruersis voluntatibus sit liberum simulare quod fingunt; sed quotiescumque quilibet ex subditis corrigendus est, aut publica debet a sacerdote disciplina curari: aut, si aliter rectoribus placet, duorum vel trium fratrum spiritualium testimonio peculiariter adhibito, & modus criminis agnoscat, & modus pœnitentiæ irrogetur: ita tamen vt si exilio, vel reuersione dignum eum esse * qui deliquit, iudicium peculiare decreuerit, modus pœnitentiæ * quam coram tribus fratribus sacerdos transgressori indixerit, speciali debeat eius qui sententiam protulit manus propriæ subscriptione notari: sicque fiet vt nec transgressores sine testimonio excidia vitæ suæ incurrant, nec rectores accusatos se de quorumlibet interemptionibus erubescant.

VIII.

Quidquid inuisibilis gratiæ[†] collatione tribuitur, nummorum quæstu, vel quibuslibet præmiis venditari penitus non debet, dicente Domino: *Quod gratis accepistis, gratis date.* Et ideo quicum-

1. q. 1. Quid-
quid inuisi-
bilis. Iuo
par. 5. cap.
126. & par.
1. cap. 73.
Matth. 10.
† Gratiarius
& gl. legunt

pro collatione, con-
solatione. Verum in
notis Gregorianis
posterior lectio probatur.

que deinceps in ecclesiastico ordine constitutus, aut pro baptizandis^k consignandisque fidelibus, aut pro collatione chrismatis, vel promotionibus graduum precia quælibet, vel * præmia voluntarie oblata pro huiusmodi ambitione susceperit; equidem, si sciente loci episcopo tale quidquam a subditis perpetratur, idem episcopus duobus mensibus excommunicationi subiaceat; pro eo quia & sciens mala contextit, & correctionem necessariam non * adhibuit. Sin autem suorum quispiam, eodem neficiente, quodcumque pro supradietis capitulis accipiendum esse sibi crediderit; si presbyter est, * trium mensium excommunicatione plectatur; si diaconus, * quatuor; subdiaconus vero, vel clericus his cupiditatibus seruiens, * & competenti verberetur, & debita excommunicatione plectendus est.

ANNO
CHRISTI
675.

* præmia
nisi volu-
tate

* acqui-
uit.

* quatuor

* trium

* pro cõ-
petenti
pœna &
debita

I X.

Iuo part. 5.
cap. 127.

Multæ super hoc capitulo^l patrum sententiæ manauerunt; scilicet ne inappreciablem sancti Spiritus gratiam donis vel muneribus quis existimet comparandam. Sed (quod non sine graui dolore dicendum est) quanto hæc res frequenti decretorum est præceptione prohibita, tanto nobis fraudibus cognoscitur iterata: dum hi qui tali precio mercari nituntur gratiam Spiritus sancti, aut ordinationis, * seu tempora præueniunt munere, aut post acceptum honorem * promissam suis conferunt^m * apparitoribus turpis lucri mercedem. Et id eo vt horum & similium argumentorum deinceps amputetur occasio, hoc sancta Synodus definiuit: vt cum quisque pontificale culmen ante Domini altare

* suæ

* promif-
sis

* appar-
itoribus

ANNO CHRISTI 675.
* exactione astringatur,
* aliquando dedisset,
* aut publicato hoc scelere, manifeste denudatus coram ecclesia, & ad, al. aut per illicitum usum implicatus, &c.
* praelationem

altare percepturus accesserit, sacramenti * se taxatione astringat, quod pro conferenda sibi consecratione honoris, nulli personæ cuiuslibet præmii collationem, vel * iam dedisse, vel aliquando ad futurum dare procuret; sicque aut mundus ab hoc contagio, praelationis consecrationem accipiat, * aut implicitus huic sceleri, manifeste denotatus coram ecclesia, ad honorem quem mercari voluit non accedat. Illos autem quos deinceps post * relationem per præmium ordinatos fuisse patuerit, sub definitis pœnitentiæ legibus, vt vere simoniacos ab ecclesia separandos esse censemus: id est, vt duorum annorum spatio exilio relegati, & digna satisfactionis vel excommunicationis sententia coerciti, honoris gradum, quem præmiis emerant, lacrymis conquirere & reparare intendant. Vnde si digna eos satisfactio pœnitentiæ commendauerit, peracto pœnitentiæ indictæ tempore, non tantum communioni, sed & loco, & totius ordinis officiis, a quibus separati fuerunt, restaurandi sunt.

X.

Quamquam omnes qui sacris mancipantur ordinibus, canonicis regulis teneantur adstricti, expeditibile tamen est, vt promissionis suæ vota sub cautione spondeant, quos ad promotionis gradus ecclesiastica * prouehit disciplina: solet enim plus timeri quod singulariter pollicetur, quam quod generali * innexione concluditur. Et ideo placuit huic sancto Concilio, vt vnusquisque qui ad ecclesiasticos gradus est * accessurus, non ante honoris consecrationem accipiat, quam * n placiti sui innodatione

Dist. 23. c.
Quamquã
omnes.
Ansel. lib. 7.
cap. 88.

Concil. Tom. 15.

Vuu

promittat, vt fidem catholicam sincera cordis deuotione custodiens, iuste & pie viuere debeat, & vt in nullis operibus suis, canonicis regulis contradicat; atque vt debitum per omnia honorem, atque obsequii reuerentiam præeminenti sibi vnusquisque dependat, iuxta illud beati papæ Leonis edictum: Qui scit se quibusdam esse præpositum, non moleste ferat aliquem sibi esse prælatum, sed obedientiam quam exigit, etiam ipse dependat. Pœna tamen iuxta ecclesiasticæ consuetudinis morem, & placitis talium * inferenda, & ab his qui transgressores fuerint perfoluenda est. ANNO CHRISTI 675.

Epist. 84.

* inferenda,

X I.

Cum nihil in diuino Canone debeat esse confusum, nihil dubium, nihil etiam indiscretum, in collatione nostri cœtus * relatus est Canon Toletani Concilii primi, in quo præceptum est, vt si quis acceptam a sacerdote eucharistiam non sumpserit, velut sacrilegus propellatur: nec adiecta est ibi discretio voluntatum; cum & infidelis hæc & talia infideliter agat; & fidelis * fidenter accipiat, quod naturalis illum necessitas deglutire non sinat. Solet enim humanæ naturæ infirmitas in ipso mortis exitu prægrauata, tanto siccitatis pondere deprimi, vt nullis ciborum illationibus refici; sed vix tantumdem illati delectetur poculi gratia sustentari. Quod etiam in multorum exitu vidimus, qui optatum suis votis sacræ communionis expetentes viaticum, collatam sibi a sacerdote eucharistiam reiecerunt; non quod infidelitate hoc agerent, sed quod præter dominici cali-

Cap. 14.

* relectus

* fideliter

ANNO
 CHRISTI
 675.

cis haustum, traditam sibi non possent eucharistiam deglutire. Non ergo huiusmodi a corpore ecclesiae separandi sunt, qui talia non infidelitate, sed necessitate fecerunt; praesertim hi de quibus nihil fidei sinistrae sentitur. Placuit ergo definire, quod nec fidei officiat, nec infideli inultum existat. Quicumque ergo fidelis inuitabili qualibet infirmitate coactus, eucharistiam perceptam reiecerit, in nullo ecclesiasticae damnationi subiaceat. Similiter nec illos cuiusquam punitionis censura redarguet, qui talia tempore infantiae faciunt, aut in qualibet mentis alienatione positi, quid fecerint ignorare videntur. Iam vero quicumque aut de fidelium aut infidelium numero corpus Domini absque inuitabili (vt dictum est) infirmitate proiecerit, si fidelis est, perpetua communione priuetur; si infidelis, & verberibus subdatur, & perpetuo exilio relegetur. Quod si horum quilibet huiusmodi excessus digna poenitentiae satisfactione defleuerit, post quinquennium licitum erit, illum communioni pristinae reformari.

XII.

Qui poenitentiam in mortis agit periculo, non diutine a reconciliationis gratia referendus est: sed si praecipuum mortis vrget periculum, poenitentia per manus impositionem accepta, statim ei reconciliatio adhibenda est: ne prius ab humanis rebus aeger abscedat, quam donum reconciliationis percipiat; sicque superstitibus quodammodo doloris videatur esse perpetui, si praecipuum ab ecclesiae membris eum, qui utique recon-

* differendus
 * praecipuum mor-
 tis vrgetur peri-
 culo,

26. quest. 6.
His qui.
Leo epist.
91.

Concil.
Carth. IV.
cap. 79. &
26. q. 6. per
totam.

ciliari non meruit, raptim a præsentī vita mors ma-
turata subduxerit: iuxta papæ Leonis edictum: His
qui in tempore necessitatis, & in periculi vrgentis
instantia, præsidium pœnitentiæ, * & mox recon-
ciliationis implorant, nec satisfactio interdicenda
est, nec reconciliatio deneganda: quia misericor-
diæ Dei, nec mensuras possumus ponere, nec tem-
pora definire. ^q De his autem qui accepta pœniten-
tia, antequam reconcilientur, ab hac vita recesser-
int; quamquam diuersitas præceptorum de hoc
capitulo habeatur, illorum tamen ^r nos sententias
placuit sequi, qui multiplices numero de huiusmo-
di humanius decreuerunt; vt ^s & memoria talium
in ecclesiis commendetur, & oblatio pro eorum
dedicata spiritibus accipiatur.

* ex more

XIII.

Concil. Eli-
beritanū c.
29. & Pius
papa. i. d. 33.
cōmuniter.

Bene quidem ^r maiorum regulis definitum est,
vt dæmoniis aliisque similibus passionibus irretitis
ministeria sacra tractare non liceat: cui præcepto
consensu rationis adhibito, id communiter defi-
niuimus, vt nulli de his, qui aut in terram arrepti
^u a dæmonibus illiduntur, aut quolibet modo ve-
xationis incurfibus efferuntur, vel sacris audeant
ministrare altaribus, vel ^{*} indiscuffos se diuinis in-
gerant sacramentis: exceptis illis qui variis cor-
porum incommoditatibus dediti, ^{*} sine huiusmodi ^{*} in
passionibus in terram approbantur elisi. Qui ta-
men & ipsi tamdiu erunt officii sui ordine & loco
suspensi, quousque vnus anni spatio per discretio-
nem episcopi inueniantur ab incurfu dæmonum a-
lieni.

* indif-
cuffi

ANNO
CHRISTI
675.

XIV.

* Et illud diuini oraculi * monentis singuli præca-
uentes, quo scribitur: *Væ soli, quia cum ceciderit non*
habet subleuantem: summopere curandum nobis est,
& cauendum, ne horis illis, atque temporibus, qui-
bus Domino psallitur, vel sacrificatur, vnicuique
diuinis singulariter officiis insistenti perniciofa pas-
sio, vel corporis quælibet * valetudo occurrat, quæ
aut corpus subito subruui faciat, aut mentem alie-
natione, vel terrore confundat. Pro huiusmodi er-
go casibus * præcauendis, necessarium duximus in-
stituere, vt vbi temporis, vel loci, siue cleri copia
suffragatur, habeat semper quisquis ille canens
Deo, atque sacrificans, post se vicini solaminis ad-
iutorem: vt si aliquo casu ille qui officia imple-
turus accedit turbatus fuerit, vel ad terram elisus,
a tergo semper habeat * qui eius vicem exequatur
intrepidus.

In decreto Gratiani aliis characteribus additur:

Sed si hoc sacrificanti frequenter acciderit, tunc
omnino ab oblatione prohibeatur.

Hanc addi-
tionem no-
ta Grego-
riana non
probat.

XV.

Peractis omnibus quæ ad correctionem nostri
ordinis in hoc Concilio promulgata sunt, placuit
definire, vt paternis institutionibus obsequentes,
omni anno ad peragendam celebritatem Concilii
in metropolitana sede, tempore quo principis, vel
metropolitani electio definierit, deuotis semper
animorum studiis * confluamus: nec quibuslibet
requisitis occasionibus absentemur; sed * in præfato
die, quo indictum fuerit, adunatis in metropoli-

De hac re
diximus
Concil.
Tol. IV.
c. 3.

Vuu iij

tana sede omnibus * pontificibus, Concilium Deo
præsule celebretur. Quisquis autem episcoporum,
excepta ineuitabili causa, vel necessitate, de pera-
gendo se Concilio absentauerit, vnius anni excom-
municatione plectendus est. Quod si deinceps abs-
que celebratione Concilii anni vnius meta transie-
rit, omnes in commune pontifices Carthaginensis
prouinciæ superioris censuræ sententia obnoxios
retinebit: id est, si nulla sibi impediende principis
* potestate, solius propriæ voluntatis * libido, se ad
celebrandum Concilium non collegerint.

ANNO
CHRISTE
675.* prouin-
ciæ pōti-
ficibus* potesta-
te, vel in-
firmitate,
aut in-
uitabili
causa,

* libitu,

XVI.

His igitur constitutionibus nostris, quæ necessa-
rio decernenda credimus, finalem manus nostræ
subscriptionem adiecimus; immortalis Deo nostro
& Domino gloriam & honorem reddentes, qui
nos de conuentu alternæ visionis latos effecit; qui
os nostrum in confessione laudis suæ aperuit; qui
etiam decreta huius nostri Concilii honesto fine
compleuit. Post hæc religioso domino, & amabili
principi nostro * Vvambano regi gratiarum actio-
nes persoluimus; cuius ordinatione collecti, cuius
etiam studio aggregati sumus; qui ecclesiasticæ di-
sciplinæ his nostris sæculis nouus reparator occur-
rens, omissos Conciliorum ordines non solum
restaurare intendit, sed etiam annuis recursibus ce-
lebrandos instituit; vt ad alternam morum corre-
ctionem annuo tempore alacriter concurrentes,
iuxta prophetæ vaticiniū, quod in nobis defractum
est alligetur, & quod abiectum est reducatur. Det
ergo eidem principi Dominus pro huius sacræ so-

* Vvam-
bani

Ezech. 34.

ANNO
CHRISTI
675.

licitudinis voto, & cursum præsentis vitæ in pace transigere, & post diutina tempora ad se in pace remissis iniquitatibus peruenire, qualiter & hic felicia tempora ducat, & felix cum omnibus, quibus principatur, ad Christum sine confusione perueniat: vt quia per eum corona nostri ordinis in melius restauratur, coronam futuri regni capiat; ex hoc in regione viuorum regnans, cum Christo in sæcula sæculorum. Amen.

* SUBSCRIPTIONES.

Episcopi.

Ego Quiricus vrbs regia metropolitanus episcopus hæc gesta synodalia a nobis definita subscripsi.

Athanasius Setabitanæ ecclesiæ episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Ego Argemundus Oretanæ ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

* Biger-
rensis

Ego Ioannes * Bigastrensis ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Ego Godiscalcus Oxomensis ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Ego Leander ecclesiæ Illicitanæ, qui & Elotanæ, episcopus similiter subscripsi.

Ego Felix ecclesiæ Dianiensis episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Suinterius ecclesiæ Valentinæ episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Palmatus ecclesiæ Vrcitanæ episcopus similiter subscripsi.

Ricilla ecclesiæ Accitanæ episcopus similiter subscripsi.

* Viaticen-
sis

Rogatus ecclesiæ * Beatientis episcopus subscripsi.

* Bastia-
næ

Etherius ecclesiæ * Bastitanæ episcopus subscripsi.

Concordius ecclesiæ Palentinæ episcopus subscripsi.

Acisclus ecclesiæ Complutensis episcopus subscripsi.

* Segobri-
censis

Memorius ecclesiæ * Segobriensis episcopus subscripsi.

Egica ecclesiæ Seguntiensis episcopus subscripsi.

Gaudentius ecclesiæ Valerientis episcopus subscripsi.

Vicarii episcoporum.

Libertus diaconus, agens vicem domini mei Sinduiti, ecclesiæ Segobriensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.

Egila Diaconus, agens vicem domini mei Mumuli, ecclesiæ Arcauicensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.